

ning i den Sammenhæng, hvori Ministeren anførte dem. Ministeren anførte nemlig disse Betragtninger imod Hjælpekasseløven og til Forsvar for det Lovforslag, som er forelagt oppe i Landstinget. Men de Bemærkninger, Hr. Steincke fremsætter, rammer ogsaa det Lovforslag, som den højtærede Minister har fremsat i Landstinget. Thi det, Hr. Steincke udtaler sig imod, er Understøttelse efter Skøn; det, han kræver, er faste Understøttelsesbeløb, og det Lovforslag, som den højtærede Minister har forelagt i Landstinget, antyder vel visse Normalbeløb, men fastslaaer dog ikke faste Beløb, men bevarer vedvarende Skønssystemet, og det er mod dette, Hr. Steinckes Bemærkninger er vendt.

Til Slut sagde Ministeren nogle Ord om Landstinget og viste en efter min Mening priselig og glædelig Iver for at lade det andet høje Ting bære alt det Ansvar, som paa nogen rimelig Maade kan tilkomme det. Vi skal ikke blive uenige i Bestræbelserne derfor, naar Ministeren ønsker dette. Jeg kan ganske slutte mig til det og skal støtte ham efter bedste Evne i alle Bestræbelser for at lade Landstinget bære alt det Ansvar, der tilkommer Landstinget. Men jeg tror, den Vej, Ministeren i dette Tilfælde tænker sig anvendt dertil, er noget uheldig. Han mente, vi formindskede Landstingets Ansvar ved at vedtage Ændringsforslaget om de 400,000 Kr. Det tror ikke jeg. Jeg for min Del mener, at hvis vi vedtager dette Ændringsforslag, giver vi Enkerne en Mulighed for at faa disse Penge, uden at Landstingets Ansvar formindskes, hvis det i øvrigt afviser Lovforslaget om Understøttelse til Børn af Enker og af Enkemænd. Ministeren sagde, at Enkerne fik ikke Pengene, men Kommunerne fik dem; men det er og bliver dog ganske urigtigt. Hvis Ministerens Lovforslag gennemføres, saaledes som han i det hele taget har tænkt sig det, sættes der ved de Grænser, han fastsætter i § 4, 2det Stykke, Børn for en nogenlunde anselig Støtte til Enkerne igennem denne Lov, og dernæst bliver det Beløb, Staten tilskylder til Kommunerne, saa ringe, at man ikke kan vente, at Kommunerne i tilstrækkelig Grad vil yde Enkerne Hjælp. Hvis vi derimod aabner den Mulighed, der ligger i de 400,000 Kr., bevares Tilskyndelsen for Kommunerne til at hjælpe

Enkerne paa denne Maade, indtil det andet Lovforslag er gennemført i Landstinget. Det er jo ikke helt umuligt, at Landstinget ogsaa vilde forkaste dette Lovforslag, hvis det kom op til det med de Ændringsforslag, vi har stillet, og med de 400,000 Kr. I saa Fald vilde Landstingets Ansvar blive ganske overordentlig stort. Men selv om Landstinget vedtog Lovforslaget med de 400,000 Kr., vilde Resultatet af, at man fulgte den Vej, vi anviser, blive, at Enkerne fik dette Beløb, og at Landstinget alligevel fik det fulde Ansvar for, at det ikke gennemførte den bedre Lovgivning, den bedre Ordning, der fastslaaes i Lovforslaget om Understøttelse til Børn af Enker og af Enkemænd.

Jeg skal altsaa vedblivende anbefale de Ændringsforslag, der er stilledes fra vor Side; men det, som i Øjeblikket maaske stærkest interesserer mig, er at faa et Svar fra den højtærede Minister med Hensyn til, om han vil støtte et Ændringsforslag, der sætter Fristen for Overførelse fra Fattigunderstøttelse til Hjælpekasseunderstøttelse ned fra en Maaned til en Uge eller 3 Dage eller et andet Tal, som vi kan enes om

Ordføreren (S. Frederiksen): Forhandlingen her har jo særlig drejet sig om to Ændringsforslag. Det ene er Ændringsforslag Nr. 5 til § 4, 2. Stykke. Det gøres gældende, at det er inhumant, det er en Forringelse af Løven at sætte Grænser for Hjælpekasseunderstøttelsen. Vi har nok endogsaa gjort det, siger det ærede Medlem fra Langeland (P. Munch), for at føje Ministeren. Jeg vil gerne føje Ministeren, men i dette Stykke vilde jeg ikke føje ham, hvis det ikke var min Overbevisning, at det kunde forsvares at lade disse Grænser blive staaende. Det ærede Medlem sagde endvidere, at Tusinder af Menne-sker rammes af denne Bestemmelse; men saa blev der senere lidt bedre Køb, idet det hed, at Hjælpekassens Styrelse kan omtrent opnaa det samme som før, naar den vil gaa frem efter Ændringsforslag Nr. 9 og bede om Forladelse. Jeg vil gerne betone med Hensyn til Ændringsforslaget til § 4, at man, som det ærede Medlem fra Langeland siger, kan opnaa det samme som før; det ærede Medlem siger nu: Omtrent det samme. Sagen er meget alvorlig. Hvem